

Midas, kultakuningas

Frygian kuningas Midas oli typerä ja ahne mies. Eräänä päivänä Silenos, Dionysoksen kanssa maailmaa kiertävän satyyrijoukon johtaja, tuli kuninkaallisen palatsin ovelle. Silenos oli väsynyt ja nälkäinen, sillä hän oli eksynyt ja harhaillut vuorilla muutamia päiviä. Midas toivotti hänet tervetulleeksi ja antoi satyyrille ruokaa ja majapaikan. Silenos viipyi hänen luonaan viikon, ja viimeisenä iltana kuningas järjesti suurenmoiset pidot. Yhdessä hovin ylimysten kanssa he juhlivat myöhään yöhön, ja aamulla Silenos valmistautui lähtöön.

”Vieraanvaraisuutesi on ollut enemmän kuin anteliasta”, Silenos sanoi Midaalle, ”ja minä kiitan sinua. Haluaisin mielelläni antaa sinulle jotain kiittolisuuteni osoitukseksi. Mitä toivoisit?”

Midaan ahneet silmät kiiluivat. Uudet vaunut, jotka olisi koristeltu jalokivillä? Sata komeaa oritta Lyydian tasangoilta? Viisisataa päätä karjaa Arkadiasta? Kaikki nämä ja monet muutkin asiat käväisivät hänen mielessään, mutta hän ei uskaltanut lausua ajatuksiaan ääneen. Saattoihan Silenos ajatella jotain vieläkin suurenmoisempaa. Entä jos tällä olikin mielessään vain esimerkiksi koristeltu pronssinen juomamalja? Midas ei tiennyt mitä tehdä, mutta hänen olisi puhuttava pian tai satyyri voisi loukkaantua. Silloin hän ei saisi mitään.

”Minä en tiedä”, hän sanoi vihdoin. ”Valitse sinä.”

Silenos nyökkäsi. ”Hyvä on. Saat lausua yhden toivomuksen ja olipa se mikä tahansa niin se tulee toteutumaan. Ajattele huolellisesti ennen kuin lausut sen, sillä tässä maailmassa on paljon valittavaa.”

Niin sanoen Silenos meni menojaan, mutta Midas oli tehnyt päätöksensä jo tämän puhuessa. Hän toivoisi että kaikki mitä hän koskettaisi muuttuisi kullaksi. Hänestä tulisi rikkaampi kuin voisi kuvitellakaan, oikea kuningasten kuningas, ja kaikki ihmiset tulisivat osoittamaan kunnioitusta hänen suuruudelleen. Hän lausui toivomuksensa ja ilahtui sen seurauksista. Hän kosketti tuolia, ja se muuttui heti paikalla puhtaaksi kullaksi. Sitten hän kosketti pöytää ja sillä olevia juomamaljoja sekä viittaansa, joka hänen oli kohta riisuttava, sillä kultaisena se oli lyyhistää hänet maahan. Hän nauroi mielihyväästä ja kiirehti palatsin huoneesta toiseen koskettaen kaikkea näkemäänsä. Pian palatsi hohteli kuin sadat auringot olisivat paistaneet sen korkeista katoista.

